

— Благодарение на царицата, която ще ни послужи безъ да го ище. Но мълчи!»

А герцогътъ, като стѣпваше на прѣсти, отиде и заключи голѣмытъ врата, и като са върнѣхъ сѣднѣхъ нѣкакъ тайнствено близо до графинята съ видѣ на челоуѣкъ обремененъ отъ много и важны грижы.

«Прѣди нѣколко години, рече съ нисѣкъ гласъ графинята, прѣди шесть или седемь почти години, во времето на свадбата на Негово Величество, и нѣколко дни подиръ пътуванъето на царицата по царството на Валенція, случи са една тайнствена работа помежду нея и царя, която не можихъ никога добръ да научѣ. — И която познавамъ азъ . . . . приложи важно герцогътъ, защото тогасъ ми обаждахъ венчко.»

И като са наведе на ухото на графинята, рече съ нисѣкъ гласъ:

«Въ силата на вляніето което упражняваше царицата като млада булка върху царя, тя доби отъ любовъта му помилованіето на единъ мой хулитель, когото бѣхъ запрѣлъ въ тъмницѣтъ на Валядолидъ . . . защото тогасъ имахъ сила! . . . .»

— Кой бѣше той! попыта съ любопытство графинята.

— Младыйтъ донъ Фернандо д'Алвайда!

— Племенникътъ ми! рече засмѣна графинята. Не го знаяхъ. Но це са чудѣхъ. Д'Алвайда е хубавецъ момъкъ и рицаръ, който има много голѣмы госпожы доброжелателкы неговы; незнаяхъ че и царицата е между тѣхъ . . . и азъ която прибрежихъ бѣднаго Фернандо, и не го виждахъ никога . . . Той е мой племенникъ . . . . близкъ мой роднина . . . . и за наирѣдъ ще . . . .»

— Не, госпоже, рече съ нетърпѣніе герцогътъ, измамены сте; царицата нито го познава, нито го е видѣла нѣкога, нито него, нито донъ Жуанъ д'Агвилара, който бѣ опрѣдѣленъ въ сѣщото време за намѣстникъ Наварекый.

— Братъ ми! рече Флоринда като са засмѣ изново. Какъ? по този ли прочее начинъ придобы той мѣстото, което той простодушно върва че са е удостоилъ ради старытъ си заслугы? . . . . О! види са